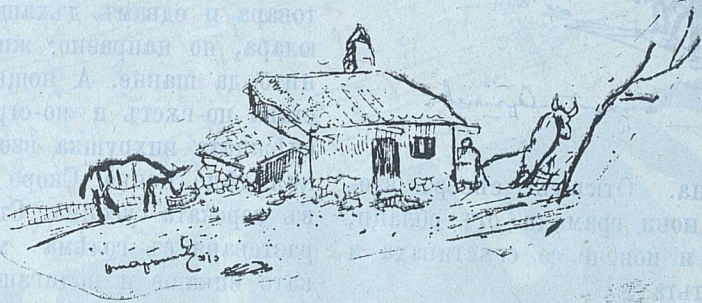

Ти ги наричашъ малки, а!
Очитѣ ти сж малки, тебѣ, хитрица,
Какъ смѣешъ да ги критикувашъ ти,
Ти, недостойната лисица?

Махни се, ти, далечъ отъ тука,
Съсъ твоитѣ хвалби притворни,
Махни се, че ще заповѣдамъ
Да дойдатъ хръткитѣ придворни!

Да би разбирала тя, царски вкусъ,
Магарешкото убѣждение —
Не би, лъстивата, паднала
Въ такова страшно положение.

К. Р.

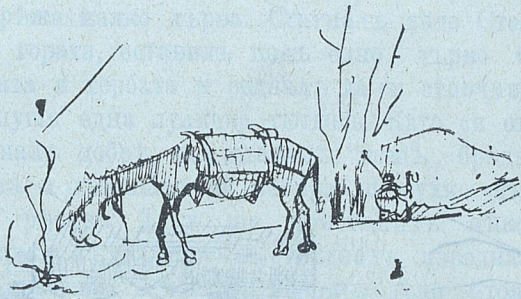

Д Ъ Р В А Р Ъ.

(Разказъ и рисунки отъ Ж. Аръшевъ).

Въ малкото и заглъхнало селце Джобрава, близу до планината живѣе дѣдо Геньо съ бабичката си. Тѣ нѣматъ нищо друго освѣнъ една срутена кжлцурка и една стара едноока магаричка.

Баба Геньовица седи вкжщи и преди чужди кждѣли, за да изкара нѣкоя паричка, а дѣдо Геньо ходи въ гората за дърва, които продава въ близкия градъ, и така си живѣятъ двамата.

Една студена декемврийска утринъ дѣдо Геньо турна на магаричката стария оръфанъ самаръ, взема си острата бравичка, захвапа коматъ сухъ хлѣбецъ и потегли за гората.

Магаричката едвамъ прѣстгянаше, но ста-

рецътъ я подканяше съ ободрителни думи, и тѣй, полека лека, въврѣха двамата приятели. Бърза той по-скоро да стигне въ гората, понеже утрѣ е нова година и дѣдо Геньо иска да набере и продаде дърва, та да купи нѣщо за празника.

Бърза дѣдо Геньо, ала магаричката не бърза. Слабичка е, гладничка е, краката ѝ се прѣбилитатъ. Жалко му е на стареца за нея, но той я ободрява, насърчава, и двамата приятели върватъ. Съ голѣма мъжа дѣдо Геньо сполучи да прѣхвърли високия хълмъ и да трѣгне върху една камениста, но равна и утжпкана горска пжтека, и оттамъ слѣзе въ гората.

Пусна магаричката си той да кжса върха на трѣвицата, що се подаваше изподъ снѣ-